

Кожен стрибок - як народження знову

Олександра Тишкова мобілізували до лав Радянської армії в 1981 році, коли навчався на третьому курсі Мирогощанського сільськогосподарського технікуму. Строкову службу проходив у Володимирі-Волинському. Дуже вшодобав професію військового, тож залишився в армії прапорщиком (після школи прапорщиком Іонівської військової частини № 332, що в Прибалтиці). У 1985 році одружився з Людмилою, яку знав з малих літ, адже жили по сусідству.

Найтяжче було їй і мамі чекати рідну людину з війни. Адже у квітні 1986-го Олександр відкликали з відпустки й за наказом відправили в Афганістан виконувати інтернаціональний обов'язок. Службу продовжив у місті Кандагар у 70-й бригаді ДШБ командиром взводу. Досить важко звикав до місцевості, клімату, високої температури повітря, що сягала 40-50 градусів, води з дуже сильним концентратом хлорки.

Чоловіка вражало все: суспільний лад країни, люди - темні, затуркані, де слово мули - закон для всього кишлака. Місцеві вважали наших солдатів ворогами й за невеликі гроші здатні були підривати радянські танки, бетеєри, нападати на воїнів. За час служби Олександр втрив найкращого друга Ігоря, який пропав безвісти.

Дозвілля майже не було. Повернувшись із завдання,

швиденько приводили себе в порядок, переодягались і прали білизну, чистили зброю, спали й знову на пост. Але обід - завжди за графіком, тепер, жартуючи, розповідає воїн-афганець. У військову частину двічі приїжджав Олександр Розенбаум, якого особисто Олександр Юхимович на бетеєрі супроводжував в інші частини. Також побували там невеличкі естрадні колективи з Радянського Союзу, які підтримували бойовий дух солдатів.

У травні 1988-го Олександр Тишков повернувся у військову частину у Володимир-Волинський. За виконання інтернаціонального обов'язку нагороджений орденом Червоної зірки. Далі службу продовжував в Угорщині, де підтримували вже дружина та донечка Катерина.

Через рік почали виводити радянські війська з Європи, тож Олександр із сім'єю повернувся назад, в Україну. Служив в Артемівську Донецької області, а пізніше - знову у військовій частині Володимира-Волинського. Тут народилася ще одна донечка. Своїми дівчатами Володимир Юхимович дуже пишається. Старша закінчила університет ім. Івана Франка у Львові, працює юристом на швейній фабриці в рідному місті, часто буває за кордоном у робочих поїздках. Найбільшою втіхою є менша, яка

радує успіхами в навчанні. Дружина Людмила Іванівна також військовий службовець, нині на пенсії.

У 2000 році Олександр Тишков написав рапорт і пішов на заслужений відпочинок. За період всієї служби виконав 274 стрибки. Кожні із них - наче прощання з життям і народження знову. Але це не стримувало, екстрим завжди додає сили. Тепер чоловік має невеличкий бізнес - здійснює приватні перевезення, в чому його підтримує дружина. Радіє життю, займається спортом, моржуванням. Із захопленням розповідає про красу Волинського краю, та в голосі відчуваються нотки суму за домівкою в селі Чудель, мамою, рідними. Намагається якнайчастіше приїжджати додому, допомагати неньці посадити чи викопати картоплю, по господарству.

Шановні земляки-афганці, над вашими головами свистіли кулі. Кожна хвилина життя могла стати останньою. Але вам випало щастя вижити й повернутися. Нехай же ніколи не зазнають війни ваші сини! Низький уклін від усіх земляків. Здоров'я, щастя, миру, душевного спокою, злагоди, добробуту на життєвому шляху!

Вікторія ЗДАНЕВИЧ,
заступник директора
з виховної роботи
Чудельської ЗОШ І-ІІІ
ступенів.